

Arrest

nr. 59 449 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Madingo origine en afkomstig van Latrikunda Sabiji. U verkocht fruitsap in het Palma Rima Hotel te Kololi, waar u op 11 juli 2009 een Zweedse toerist ontmoette, genaamd (M.L.). (M.) verbleef in Perang Lodge maar kwam in het Palma Rima Hotel zonnen en zwemmen. Hij ging een gesprek met u aan en kocht de volgende dag opnieuw fruitsap van u. U nam hem op zijn vraag mee naar uw huis waar u hem voorstelde aan uw familie. Hij bleef u vervolgens opzoeken in het hotel en na verloop van tijd trokken jullie samen op. Op een dag vroeg hij u of u zijn 'mannelijke vriend' wilde zijn. U wist echter niet waar hij het over had, waarop hij u de volgende zondag een videofilm liet zien waarin mannen seks hadden met elkaar. Hij vroeg u of u hetzelfde wilde doen met hem en zei dat u nooit nog met een vrouw naar bed zou willen gaan indien u seks zou hebben met hem. U zei dat u erover moest nadenken omdat u dit niet kende, maar uiteindelijk

ging u op 25 juli 2009 op zijn aanbod in. U trok op zijn vraag bij hem in zijn lodge in en jullie begonnen een relatie. Op 6 augustus 2009 viel plots een werknemster van het hotel, die reeds vermoedens had over jullie relatie, in jullie kamer binnen terwijl jullie de liefde aan het bedrijven waren. Ze begon te roepen dat u een prostitué was. Er kwamen een aantal mensen op haar geroep af die u en (M.) vervolgens hardhandig naar het politiekantoor van Perang brachten. Jullie werden aangegeven en elk afzonderlijk in een cel geplaatst. (M.) kwam diezelfde dag nog vrij, terwijl u na betaling door (M.) van 250.000 Dalasi 4 dagen later vrijgelaten werd. U diende een document te ondertekenen en jullie moesten zich allebei op 20 augustus 2009 opnieuw op het politiekantoor aanmelden om een verklaring af te leggen. U werd opgehaald door een kennis van (M.), (Z.K.) genaamd, die u vervolgens onderbracht in een lodge in Farato. Twee dagen later kwamen (M.) en (Z.) u opzoeken samen met een Nigeriaan die voor de nodige documenten zou zorgen om uw vertrek uit Gambia mogelijk te maken. (M.) vroeg u vergiffenis en zei dat de Nigeriaan u naar zijn huis in Zweden zou brengen, waar hij u 2 dagen later zou vervoegen. Op 16 augustus 2009 nam u samen met de Nigeriaan een vliegtuig naar België, waar u op 17 augustus 2009 aankwam. Op de luchthaven verdween de Nigeriaan echter plots, waarop u diezelfde dag nog asiel vroeg in België. U hebt sindsdien geen contact meer met (M.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde in juli 2009 “geïntroduceerd” te zijn geweest tot de homoseksualiteit door een Zweedse toerist, (M.L.) genaamd, en sindsdien ook daadwerkelijk homoseksueel te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 4-5 en 10). Voor juli 2009 zou u nooit gehoord hebben over homoseksualiteit en zou u überhaupt niet geweten hebben dat mannen seks konden hebben met elkaar (gehoorverslag CGVS, p. 4-5 en 11), hetgeen echter weinig aannemelijk is, zeker in een land als Gambia waar de president in mei 2008 nog tijdens een rondreis door het land homoseksualiteit streng veroordeelde en homoseksuelen zelfs 24 uur gaf om het land te verlaten zoniet zou hij hen het hoofd afhakken. In de nasleep van de sterk gemediatiseerde verklaringen van de president werden in 2008 en 2009 bovendien meerdere buitenlandse toeristen opgepakt en veroordeeld op beschuldiging van homoseksualiteit of het stellen van homoseksuele handelingen (zie landeninformatie). Dat u niet zou geweten hebben dat er zoiets bestaat als homoseksualiteit en u evenmin zou geweten hebben dat homoseksualiteit in Gambia verboden en strafbaar is gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 9 en 11), komt dan ook weinig aannemelijk over.

Eveens komt uw verklaring als zou u in Gambia, toen u ontdekte dat u homoseksueel bent, een zekere ‘vrijheid’ gevoeld hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10) hoogst bedenkelijk over. Immers, u verklaarde dat (M.) u blijkbaar wist te overtuigen om seks te hebben met hem louter door te stellen dat u daarna nooit nog met een vrouw naar bed zou willen gaan omdat seks met mannen nu eenmaal beter is (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), terwijl u op dat ogenblik een vriendin had en u bovendien naar eigen zeggen niet eens wist dat er zoiets als homoseksualiteit bestond en u nooit eerder iets in die zin had gevoeld voor mannen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u nooit eerder iets voor mannen voelde, u nooit eerder had stilgestaan bij die mogelijkheid en u uw heteroseksualiteit dus eigenlijk nooit echt in vraag stelde (gehoorverslag CGVS, p. 10) valt dan ook moeilijk in te zien over welke ‘bevrijding’ u het precies hebt. U kon dit evenmin zelf nader toelichten (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Voorts kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde relatie met (M.) en de door u als gevolg van jullie betrapting aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo zou (M.) u gevraagd hebben om bij hem in zijn lodge in te trekken, hetgeen hoogst bedenkelijk is want hoewel u verklaarde niet geweten te hebben dat homoseksualiteit in Gambia verboden is, verklaarde u dat (M.) hier wel van op de hoogte was (gehoorverslag CGVS, p. 11), en kan dan ook moeilijk ingezien worden waarom (M.) u als jonge Gambiaanse man zou vragen bij hem in zijn lodge in te trekken en u en zichzelf zodoende verdacht te maken in de ogen van het personeel en het management van het hotel (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer u verder gevraagd werd of u het met (M.) soms over homoseksualiteit had, kwam u dan weer niet verder dan te stellen dat hij u vooral zei dat u nooit nog met een vrouw zou willen slapen en dat u het aan niemand mocht zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Van iemand die net ontdekt homoseksueel te zijn en tot dan toe niet eens wist dat zoiets als homoseksualiteit bestond, zou men nochtans diepgaandere of toch minstens meer uitgebreide gesprekken over dit onderwerp mogen verwachten. Bovendien kan men zich uitdrukkelijk bedenkingen maken bij het feit dat (M.) u louter zou gezegd hebben dat u aan niemand iets mocht zeggen over jullie relatie maar het, aangezien u tot op de dag van uw aanhouding niet eens wist dat homoseksualiteit in Gambia verboden is, blijkbaar nooit met u had over het heersend stigma ten aanzien van homoseksuelen in Gambia en hij u nooit uitdrukkelijk

wees op de concrete gevaren en mogelijk verstrekkende gevolgen die een eventuele betrapping zowel voor u als voor hemzelf met zich mee zou kunnen brengen.

Op de dag van jullie betrapping zouden jullie dan weer gewoon vergeten zijn de deur van jullie kamer op slot te doen (gehoorverslag CGVS, p. 9), hetgeen gelet op de hierboven reeds beschreven Gambiaanse context, zeker in hoofde van (M.), een nogal bedenkelijke onoplettendheid is. Jullie werden vervolgens naar een politiekantoor gebracht waar u te horen kreeg dat homoseksualiteit in Gambia verboden is en waar ermee gedreigd werd de wet toe te passen en uw keel over te snijden (gehoorverslag CGVS, p. 5). U werd na financiële tussenkomst van (M.) echter vrijgelaten maar diende een document te ondertekenen en later terug te komen naar het politiekantoor om verklaringen af te leggen. Ondanks de tegen u geuite bedreiging en het feit dat u na uw invrijheidstelling diende terug te keren naar het politiekantoor, wist u tot op de dag van het gehoor, bijna een jaar na de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, nog steeds niet op basis van welke wet(sbepaling) homoseksualiteit in Gambia verboden is, noch wat de wet precies zegt of verbiedt en welke de voorziene strafmaat is (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Betreffende uw beweerde invrijheidstelling kon u dan weer niet met zekerheid zeggen of (M.) de politie omkocht, dan wel of u op borg werd vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p. 9). U wist evenmin welke de sanctie zou zijn indien u niet zoals voorzien op 20 augustus 2009 naar het politiekantoor zou terugkomen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Voorts wist u evenmin waar (M.) verbleef nadat hij vrijgelaten werd, noch hoe hij uiteindelijk het land zou verlaten nu hij zich ook op 20 augustus 2009 op het politiekantoor diende aan te melden (gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou bovendien ook nagelaten hebben hem achteraf te vragen welke concrete problemen hij vreesde met de Gambiaanse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 8). U wist enkel dat (M.) na u zou vertrekken en u 2 dagen later bij hem thuis in Zweden zou vervoegen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Waar (M.) precies woont in Zweden bleek u echter niet te weten en u zou vreemd genoeg ook nagelaten hebben hem zijn contactgegevens te vragen in het geval er iets mis zou lopen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U weet tot slot evenmin waar (M.) werkt, noch wat voor werk hij doet (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat uw verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas dermate vaag en bedenkelijk zijn dat u noch uw beweerde relatie of verhouding met (M.) noch de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk maakt.

Daarnaast kunnen nog enkele bemerkingen worden gemaakt met betrekking tot uw verklaring als zou u in België nooit met iemand gesproken hebben over uw beweerde homoseksualiteit uit angst dat de situatie hier hetzelfde zou zijn als in Gambia (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde in dit verband niet te weten of homoseksualiteit in België al dan niet verboden is en ondernam in de 11 maanden dat u reeds in België was op het ogenblik van het gehoor op het CGVS, geen enkele stap om dit te achterhalen (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 12), hetgeen opnieuw hoogst bedenkelijk is. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk de hele tijd bang te zijn, zeker sinds u de oproepingsbrief kreeg voor het gehoor op het CGVS omdat u vreesde voor een herhaling van hetgeen u in Gambia was overkomen (gehoorverslag CGVS, p. 12), terwijl het toch binnen de verwachtingen zou liggen dat deze vrees u er precies toe zou moeten aanzetten om te achterhalen wat uw positie of situatie als beweerde homoseksueel hier precies is. Anderzijds vroeg u in België uitdrukkelijk asiel aan op grond van uw beweerde homoseksualiteit (zie vragenlijst CGVS dd. 16/09/2009, p. 2), hetgeen dan weer moeilijk te rijmen valt met uw beweerde vrees om in België hetzelfde lot te ondergaan als in Gambia. Tot slot is ook uw verklaring als zou u zich als homoseksueel nu vrij of bevrijd voelen eveneens moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees om in België hetzelfde lot te ondergaan als in Gambia en met uw totale inertie om hier andere homoseksuele mannen te ontmoeten of op zijn minst met iemand over uw beweerde homoseksualiteit te (durven) praten (gehoorverslag CGVS, p.10). **Uw verklaringen ter zake zijn dan ook van aard de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid nog verder te ondermijnen.**

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet alsook artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verwijst naar de definitie van “vluchteling” overeenkomstig artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut. Verzoeker wijst erop dat hij Gambia niet om economische redenen heeft verlaten en volhardt in zijn verklaringen.

Hij stelt dat het niet abnormaal is dat hij als negentienjarige jongen zijn eigen seksualiteit nog niet ontdekt had en, ondanks zijn relatie met een meisje, pas door zijn relatie met M. beseftte dat zijn voorkeur bij mannen lag. Verzoeker meent dat het volstrekt normaal is dat hij zich na deze ontdekking bevrijd voelde en begreep waarom hij zich voordien ongelukkig en nooit compleet voelde in zijn heteroseksuele relatie. Dat de dossierbehandelaar dit als “hoogst bedenkelijk” afschildert, getuigt van weinig inlevingsvermogen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het, gezien zijn jeugdige leeftijd, niet onmogelijk is dat hij geen weet had dat homoseksualiteit verboden en strafbaar was.

Verzoeker herhaalt dat hij het, voor zijn aanhouding, met M. nooit heeft gehad over het stigma dat ten aanzien van homoseksuelen bestaat. Hij wijst er hierbij op dat het feit dat homoseksualiteit in Gambia verboden is, niet bijdraagt tot een “open” debat. Bovendien wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het leeftijdsverschil dat tussen hemzelf en M. bestond en wijst erop dat hij, gezien dit leeftijdsverschil, het zelf logisch vond dat M. de relatie wou geheimhouden.

Voorts werpt verzoeker op dat het niet onlogisch is dat hij tot op heden niet weet op grond van welke specifieke wetsbepaling homoseksualiteit verboden is en welke strafmaat erop staat. Verzoeker verliet immers reeds een aantal dagen na zijn vrijlating Gambia en vraagt zich dan ook af hoe hij, vanuit België, deze informatie zou kunnen achterhalen. Verder herhaalt verzoeker nogmaals dat zijn aanhouding en vlucht veel angst bij hem hebben losgemaakt en hij benadrukt dat het evident is dat hij bevreesd is zich hier in België te openen en over zijn homoseksualiteit te praten. Tot slot wijst verzoeker erop dat het moeilijk is harde bewijzen voor te leggen en dat de autoriteiten zelf niet te koop lopen met de (onrechtmatige) detenties, enz.

2.2.1. Gelet op hun verknochtheid worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten

onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit, reisweg naar België en het aangevoerde feitenrelaas, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aanvoert dat hij *"ingevolge zijn relatie met (M.) besepte (...) dat zijn voorkeur bij de mannen lag"* en hij hierdoor begreep *"waarom hij zich voordien nooit compleet gelukkig voelde in zijn 'heteroseksuele relatie'"* dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde, na introductie in homoseks met en door M., dat seks met mannen *"beter, lekkerder is dan met een vrouw"*. Tevens blijkt dat hij zich tot een homoseksuele relatie liet overtuigen terwijl hij op dat moment een vriendin had, hij voordien nooit over homoseksualiteit had gehoord en zich nooit eerder tot mannen aangetrokken had gevoeld (administratief dossier, stuk 3, p.10-11). Gelet op de homofobie in de Gambiaanse samenleving, zoals deze ondermeer tot uiting komt door de door Gambiaanse president geventileerde opvattingen en arrestaties van toeristen voorafgaand aan verzoekers aangevoerde feiten (cf. landeninformatie), is het niet aannemelijk dat verzoeker niet wist wat homoseksualiteit was en welke de houding van de samenleving die hem omringt hiertegenover is. Gezien verzoekers onwetendheid omtrent homoseksualiteit voordien en zijn totaal gebrek aan ervaring hiermee, is het niet aannemelijk dat hij aanvoert zich *"volkomen bevrijd"* te voelen, te meer daar hij verklaarde dat hij sinds zijn aankomst in België nog met niemand sprak over homoseksualiteit en zelfs niet weet of het in België wettelijk is toegelaten (*ibid.*, p.10).

Dat verzoeker beweert dat hij zijn land niet uit economische redenen heeft verlaten, doet geen enkele afbreuk aan bovenstaande en toont geenszins aan dat hij zijn land – zoals hij beweert – heeft verlaten omwille van de problemen die hij kende ingevolge zijn homoseksuele relatie met M.

Verweerder wordt door de Raad bijgetreden waar deze verklaart niet in te zien op welke wijze verzoeker meent dat zijn jeugdige leeftijd zou kunnen verklaren dat hij geen weet heeft van de houding die in Gambia ten aanzien van homoseksualiteit en homoseksuelen wordt aangenomen.

Zoals in de bestreden beslissing weergegeven werd, blijkt uit de informatie immers duidelijk dat de president van Gambia in mei 2008, tijdens een rondreis in het land, homoseksualiteit streng veroordeelde en homoseksuelen zelfs 24 uur de tijd gaf het land te verlaten zoniet zou hun hoofd afgehakt worden. In de nasleep van deze gemediatiseerde verklaringen werden in 2008 en 2009 bovendien meerdere buitenlandse toeristen opgepakt en veroordeeld op beschuldiging van homoseksualiteit of het stellen van homoseksuele handelingen. Gezien verzoeker werkzaam was in een hotel – waar hij met toeristen in contact kwam – en bijgevolg deelnam aan het maatschappelijke en sociale leven, is het wel degelijk ongeloofwaardig dat verzoeker, ongeacht zijn leeftijd, over de uitlatingen van de president en de daaropvolgende gebeurtenissen niets zou hebben vernomen. Zodoende oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet zou hebben geweten dat er zoiets als homoseksualiteit bestaat alsook dat het verboden en strafbaar is in zijn land van herkomst.

Van iemand die net ontdekt heeft homoseksueel te zijn en voordien niet eens wist dat er zoiets als homoseksualiteit bestond, kan tevens minstens verwacht worden dat deze hierover diepgaandere of uitgebreide gesprekken zou voeren. Dat het feit dat homoseksualiteit in Gambia verboden is niet bijdraagt tot een "open debat", kan niet verklaren waarom verzoeker, die net het bestaan van homoseksualiteit alsook het besef dat hij zelf homoseksueel zou zijn had ontdekt, niet achter "gesloten deuren" met M. hierover gesprekken voerde. Het feit dat M. de relatie wou geheimhouden doet hieraan geen enkele afbreuk. De bestreden beslissing heeft eveneens terecht aangehaald dat het merkwaardig is dat M. verzoeker nooit zou hebben verteld over het stigma dat in Gambia op homoseksuelen rust en nooit uitdrukkelijk zou hebben gewezen op de gevaren voor hemzelf en voor verzoeker ingeval ze zouden betrappt worden; overwegingen die niet worden weerlegd.

Aangaande de stelling dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het leeftijdsverschil tussen verzoeker en M., wijst verweerder er terecht op dat verzoeker dit argument tijdens het gehoor nooit heeft opgeworpen; de commissaris-generaal kan bij het nemen van een beslissing enkel rekening houden met de feitelijke elementen die hem door de asielzoeker werden aangereikt. Overigens kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker meent dat het leeftijdsverschil een logische verklaring kan geven voor het feit dat M. de relatie wou geheimhouden.

Verzoeker beperkt zich, aangaande zijn houding in België, tot het louter herhalen van zijn verklaringen. Dienaangaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat het hoogst bedenkelijk is dat verzoeker nog steeds geen stappen heeft ondernomen om informatie aangaande homoseksualiteit in België te achterhalen. Zo wees de commissaris-generaal er terecht op dat, gezien verzoekers beweerde vrees in België hetzelfde mee te maken, van verzoeker juist wél kan worden verwacht dat hij inspanningen zou hebben gedaan om te achterhalen wat zijn positie of situatie als beweerde homoseksueel in België precies is. Daarenboven heeft verzoeker uitdrukkelijk, mits het indienen van een asielaanvraag, de bescherming van de Belgische autoriteiten ingeroepen omwille van zijn beweerde homoseksualiteit. Dit valt dan ook niet te rijmen met zijn beweerde vrees in België hetzelfde te ondergaan als hetgeen hij in Gambia beweert te hebben meegemaakt.

Voormelde vaststellingen leiden tot de vaststelling dat de door verzoeker aangevoerde feiten inzake zijn vermeende homoseksualiteit geloofwaardigheid ontberen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker werpt op dat hij, ingeval van terugkeer, wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade en meent dan ook, in ondergeschikte orde, in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus daar hij zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen aangezien hij door zijn autoriteiten dreigt vervolgd te worden.

3.2. Verzoeker beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.1.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS